

Sygn. akt I NO 79/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 października 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ewa Stefańska (przewodniczący)

SSN Paweł Księżak

SSN Jacek Widło (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania R. N.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr (...) z dnia 8 stycznia 2020 roku

w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w P. ogłoszonym w M. z (...) roku, poz. (...)

z udziałem R.S.,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 14 października 2020 r.

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa (dalej: KRS lub Rada) 8 stycznia 2020 r. podjęła uchwałę nr (...) w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w P., ogłoszonym w M. z (...) r., poz. (...). W uchwale wskazano, iż na podstawie dyspozycji art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie

Sądownictwa (t.j. Dz.U. 2019, poz. 84 ze zm.; dalej: ustawa o KRS), Krajowa Rada Sądownictwa przedstawia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie R. S. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w P..

Krajowa Rada Sądownictwa w uchwale nr (...) zdecydowała także o nieprzedstawianiu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie: (...) do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w P..

W uzasadnieniu zaskarżonej uchwały Krajowa Rada Sądownictwa szczegółowo zaprezentowała sylwetki kandydatów, w tym R. S. oraz R. N..

Krajowa Rada Sądownictwa wskazała, że przedstawieni kandydaci spełniali wymagania ustawowe określone w art. 63 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (t.j. Dz.U. 2020, poz. 365 z późn. zm.). Rada podkreśliła, że dokonując oceny kandydatów, kierowała się także kryteriami wymienionymi w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, w tym: ocenami kwalifikacji i doświadczeniem zawodowym.

Krajowa Rada Sądownictwa wzięła pod uwagę, że wszyscy uczestnicy tego postępowania konkursowego posiadają odpowiednie doświadczenie zawodowe oraz otrzymali oceny kwalifikacyjne wskazujące, że zasadniczo spełniają wymogi formalne do ubiegania się o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w sądzie okręgowym. Ponadto, uwzględniła opinie Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...), w którym jednogłośnie pozytywnie oceniono kandydatury (...)

Krajowa Rada Sądownictwa zwróciła uwagę, że podczas Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Apelacji (...) w dniu 2 grudnia 2019 r. podjęto uchwałę, mocą której odroczono opiniowanie kandydatów na wolne stanowiska sędziowskie w Apelacji (...).

Pismem z 14 lutego 2020 r. odwołanie od ww. uchwały złożył R. N. (dalej: Skarżący lub Odwołujący się), zaskarżając ją na podstawie art. 44 ustawy o KRS w zw. z art. 398⁴ § 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (t.j. Dz.U. 2019, poz. 1460 z późn. zm.; dalej: k.p.c.), w zakresie:

- punktu pierwszego – w całości;

- punktu drugiego – w części dotyczącej nieprzedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie R. N. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w P..

Zaskarżonej uchwale R. N. zarzucił naruszenie:

1) art. 33 ust. 1 w zw. z art. 35 ust. 1-3 ustawy o KRS w związku z § 18 ust. 1-11 Regulaminu Krajowej Rady Sądownictwa poprzez:

- nierzetelne zreferowanie kandydatury Skarżącego członkom posiedzenia Rady poprzez pominięcie informacji, iż od 1 października 2019 r. został on decyzją Ministra Sprawiedliwości delegowany do pełnienia służby w IV Wydziale Karnym Sądu Okręgowego w P., co mogło mieć wpływ na podjęcie decyzji w trakcie głosowania przez członków KRS, którym tej okoliczności nie ujawniono. Rada podejmowała sporną uchwałę bez wszechstronnego rozpatrzenia sprawy, co mogło przełożyć się na wynik głosowania. Nie jest to pogląd abstrakcyjny, ponieważ w innych procedurach konkursowych Rady kwestia wcześniejszej delegacji kandydata na stanowisko sędziowskie, którego dotyczy procedura, miała kluczowe, decydujące znaczenie. Przykładowo, w poprzednim konkursie na analogiczne stanowisko sędziowskie KRS spośród niemal tego samego grona kandydatów wobec tych, którzy obecnie startowali w konkursie (startowali w nim m.in. Skarżący, (...)), przedstawiła do nominacji sędziego eksponując – jako główną okoliczność decydującą o wyborze – właśnie fakt delegowania go do orzekania w Wydziale IV Odwoławczym Sądu Okręgowego w P.;

- niekonsekwencję decyzyjną przy podejmowaniu uchwały przez Radę i zajęcie odmiennego stanowiska przy wyborze kandydatury do przedstawienia Prezydentowi RP przy takich samych uwarunkowaniach faktycznych w zakresie delegowania jednego z uczestników konkursu i braku delegowania pozostałych, podczas gdy przy niezmienionych ustaleniach faktycznych organ powinien wydawać takie same treściowo decyzje. Rada w niedalekiej przeszłości w konkursie na to samo stanowisko sędziowskie do tego samego sądu, a nawet wydziału, uznała, że „lepszym” i „najlepszym” z kandydatów, nadającym się do nominacji, jest ten, który jest na delegacji do sądu, do którego startuje w konkursie, natomiast w obecnej procedurze, okoliczność ta nie miała żadnego znaczenia, została wręcz pominięta. Ponadto, z uzasadnienia uchwały nie wynika,

z jakich to względów od takiego słusznego, w ocenie Skarżącego, przekonania odstąpiono;

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia poprzez uznanie, że R. S. uzyskał poparcie Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Apelacji (...), podczas gdy takiego poparcia w przebiegu tej procedury nie udzielono. Zgromadzenie zdecydowało o odroczeniu podjęcia decyzji odnośnie głosowania nad kandydaturami w tej sprawie;

- wewnętrzną sprzeczność w treści uchwały, ponieważ w jednym akapicie uzasadnienia wywiedziono, jakoby R. S. uzyskał rekomendację Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Apelacji (...), aby w kolejnej części uzasadnienia napisać (tym razem zgodnie z materiałem aktowym), iż owo Zgromadzenie nie opiniowało żadnej z kandydatur sędziów startujących w niniejszym konkursie, a poza tym Rada stanowiskiem Zgromadzenia nie jest związana, jego brak nie stanowi przeszkody do dalszego procedowania i podjęcia uchwały;

2) art. 42 ust. 1 ustawy o KRS poprzez sporządzenie uzasadnienia uchwały w części dotyczącej kandydatur Skarżącego i części uczestników w sposób uniemożliwiający poznanie motywów podjęcia uchwały, co utrudnia odniesienie się do całości przesłanek, na podstawie których Rada uznała, że kandydatura Odwołującego się jest gorsza od kandydatury R. S. w obecnej procedurze konkursowej;

- co skutkowało wydaniem uchwały o przedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w P. R. S., a nieprzedstawieniu wniosku Skarżącego o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego tegoż sądu.

W uzasadnieniu odwołania R. N. rozwinął ww. zarzuty.

Jednocześnie Skarżący wniósł o uzupełnienie materiału dowodowego postępowania poprzez dołączenie do akt:

1. kopii decyzji Ministra Sprawiedliwości z 1 października 2019 r. o delegowaniu go do Sądu Okręgowego w P. na okoliczność jego delegacji do tegoż sądu, motywowanej racjonalnym zarządzaniem kadrami w wymiarze sprawiedliwości i wykazania jego doświadczenia zawodowego, przydatności do

orzekania w IV Wydziale Odwoławczym Sądu Okręgowego w P. i podnoszenia kwalifikacji zawodowych, o ile w aktach KRS kopii tego dokumentu nie ma;

2. kopii zakresu czynności Skarżącego w IV Wydziale Odwoławczym Sądu Okręgowego w P., na okoliczności jak w punkcie 1;

3. wykazu spraw załatwionych i przydzielonych do referatu Skarżącego w IV Wydziale Odwoławczym Sądu Okręgowego w P. na okoliczność rozpoczęcia pracy na stanowisku sędziego sądu okręgowego, zbudowania referatu, realnego odciążania sędziów z IV Wydziału Odwoławczego tegoż sądu jego pracą w tym wydziale bez potrzeby budowania referatu od nowa, co powinno być wzięte pod uwagę w związku z tym, iż procedura nominacyjna winna uwzględniać potrzeby wymiaru sprawiedliwości, w tym czas rozpoznawania spraw.

Wobec powyższego, R. N. wniósł o uchylenie zaskarżonej uchwały w pkt. 1 w całości oraz w pkt. 2 w zakresie nieprzedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie Skarżącego do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w P. przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Krajowej Radzie Sądownictwa.

Pismem z 3 czerwca 2020 r. Przewodniczący Krajowej Rady Sądownictwa złożył odpowiedź na odwołanie R. N., wnosząc o jego oddalenie w całości, jako pozbawionego uzasadnionych podstaw.

Odnosząc się do zarzutów podniesionych w odwołaniu, Krajowa Rada Sądownictwa stwierdziła, że są one nieuzasadnione, gdyż w przedmiotowym postępowaniu dochowano wszystkich wymagań proceduralnych, nie naruszono również wskazanych w odwołaniu przepisów prawa materialnego. Zdaniem Krajowej Rady Sądownictwa, Skarżący nie wykazał, aby zaskarżona uchwała została wydana w sposób sprzeczny z prawem, co jest warunkiem skuteczności odwołania stosownie do art. 44 ust. 1 ustawy o KRS.

W ocenie Rady, zaskarżona uchwała w kwestionowanej części została podjęta w wyniku dokonania oceny całości okoliczności sprawy w sposób zindywidualizowany w stosunku do każdej z osób, biorących udział w przedmiotowym postępowaniu konkursowym, zgodnie z wszelkimi zasadami wynikającymi z ustawy o KRS i ugruntowanym orzecznictwem Sądu Najwyższego i na tej podstawie stwierdziła, że skarżący R. N. – choć „jest bez wątpienia bardzo

dobrym sędzią sądu rejonowego” (s. 6 odpowiedzi na odwołanie) – w niniejszej procedurze nominacyjnej nie jest lepszym kandydatem od przedstawionego Prezydentowi RP do powołania R. S.. Podniesione w odwołaniu zarzuty nie mogły więc posłużyć wykazaniu, że zaskarżona uchwała została podjęta z naruszeniem prawa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 44 ust. 1 zd. pierwsze ustawy o KRS, uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały KRS z prawem, o ile odrębne przepisy nie stanowią inaczej. Wynikające z tego przepisu prawo zaskarżenia uchwał KRS dotyczy zatem uchwał podejmowanych w sprawach należących do jej kompetencji, w tym w wymienionych w art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o KRS sprawach o rozpatrzenie i ocenę kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziów Sądu Najwyższego oraz stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych, sądach administracyjnych i sądach wojskowych oraz na stanowiskach asesorów sądowych w sądach administracyjnych.

Ustanowienie trybu odwoławczego do Sądu Najwyższego od uchwał KRS sprawia, że przedmiot postępowania w kwestii oceny kandydata i przedstawienia wniosku o jego powołanie na stanowisko sędziego ma charakter sprawy w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji RP (tak wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 27 maja 2008 r., SK 57/06), która powinna podlegać kontroli sądowej w zakresie właściwym tego rodzaju sprawom, tj. pod kątem legalności i przestrzegania stosownych procedur prawnych oraz poszanowania praw obywateli, w tym wynikających z art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP, zasad równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania oraz demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej.

Nie ulega wątpliwości konkursowy charakter procedury wyboru kandydata na urząd sędziego przez Krajową Radę Sądownictwa, która ma prowadzić do wyłonienia najlepszego kandydata. Z dotychczasowej, jednolitej linii orzeczniczej

wynika, że zakres kognicji Sądu Najwyższego w przedmiocie oceny uchwał Krajowej Rady Sądownictwa obejmuje wyłącznie badanie, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem. Natomiast Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego oceniania sprawy rozstrzygniętej w uchwale (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 20 października 2009 r., III KRS 13/09; z 5 sierpnia 2011 r., III KRS 10/11; z 15 maja 2013 r., III KRS 197/13). Badaniu podlega zatem, co do zasady, jedynie procedura podjęcia uchwały, a nie przesłanki, które zadecydowały o jej treści. Oznacza to, że Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kandydatur na sędziego.

Zatem w przypadku dochowania przez Radę procedur ustawowych, Sąd Najwyższy nie może dokonywać oceny dlaczego te, a nie inne kryteria, miały charakter decydujący o danym rozstrzygnięciu. W szczególności, jeżeli w zakresie poszczególnych kryteriów i ich całościowej ocenie poszczególni kandydaci nie wykazują różnic, które mogłyby uzasadniać przyjęcie naruszenia procedury lub przekroczenie granic swobodnego uznania (wyrok Sądu Najwyższego z 7 listopada 2016 r., III KRS 27/16). Sąd Najwyższy nie może zastępować KRS w wyborze najlepszych kandydatów, gdyż nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji kandydata na sędziego (wyrok Sądu Najwyższego z 24 września 2014 r., III KRS 43/14).

Zdaniem Sądu Najwyższego, zasada efektywnego stosowania prawa unijnego i prawo do sądu (art. 45 Konstytucji RP) powodują, że w zależności od postawionych zarzutów, kognicja Sądu Najwyższego przy badaniu uchwał Krajowej Rady Sądownictwa nie ogranicza się tylko do kwestii legalności uchwały i procedury jej podjęcia, ale badania i oceny przeprowadzonego postępowania nominacyjnego, które powinno skutkować wyborem najlepszych kandydatów według określonych wyższej kryteriów ustawowych i stworzonych na potrzeby konkretnego konkursu.

Analiza treści uzasadnienia odwołania wskazuje, że Skarżący neguje wynik oceny kandydatury R. S. w zestawieniu z oceną (subiektywną) własnej osoby. Jakkolwiek Odwołujący się ma prawo do takiej oceny, to jednak uprawnieniem KRS, którego źródłem jest Konstytucja RP i ustawa, jest podejmowanie decyzji w przedmiocie finalnej oceny i wyboru zgłoszonych na dane stanowisko sędziowskie

kandydatów. Żaden organ, w tym Sąd Najwyższy, nie może KRS w tej kompetencji zastępować, a rola kontrolna tego Sądu musi być ograniczona jedynie do kwestii zgodności uchwały z prawem, co *expressis verbis* wynika z treści art. 44 ust. 1 ustawy o KRS. Samo subiektywne poczucie pokrzywdzenia nie stanowi więc podstawy odwołania od uchwały o nieprzedstawieniu Prezydentowi RP wniosku o powołanie na wolne stanowisko sędziowskie (zob. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z 17 marca 2016 r., III KRS 5/16).

Podstawowym zarzutem odwołania jest nieuwzględnienie w toku procedury konkursowej okoliczności delegowania R. N. do pełnienia obowiązków sędziego w Sądzie Okręgowym w P. na okres od 1 października 2019 r. do 30 września 2020 r. Skarżący konsekwentnie wywodzi o szczególnym znaczeniu uzyskania delegacji dla wyniku konkursu. Podnosi, że „kwestia delegowania do sądu, o „przejście” do którego ubiega się dany kandydat ma duże znaczenie w procedurze konkursowej” (s. 6-7 odwołania), a następnie stwierdza, że „sędzia delegowany jest naturalnym kandydatem do awansu” (s. 7 odwołania).

Powyższy zarzut „niedocenia” przez Krajową Radę Sądownictwa kryterium delegacji nie może zostać uznany za zasadny. W ramach procedury konkursowej Rada bierze pod uwagę doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia oraz opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów (art. 35 ust. 2 ustawy o KRS). Z orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że delegowanie sędziego do sądu wyższej instancji stanowi istotne kryterium, jakie KRS powinna brać pod uwagę przy ocenie kandydatów na wolne stanowiska sędziowskie. Nie jest to jednak jedyne kryterium, jakie uwzględnia Rada podejmując decyzję o wyborze. Ponadto, żadne z kryteriów przyjętych przez KRS przy ocenie kandydatów do pełnienia urzędu sędziego nie ma charakteru wiążącego, a decyduje ocena całościowa wynikająca z łącznego zestawienia tych kryteriów (wyrok Sądu Najwyższego z 27 sierpnia 2014 r., III KRS 36/14). W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest stanowisko że, jeżeli na stanowisko sędziowskie zgłosił się więcej niż jeden kandydat, KRS rozpatruje i ocenia wszystkie zgłoszone kandydatury łącznie. Wyłonienie

kandydata, który ma zostać przedstawiony do nominacji sędziowskiej nie ma cech bezpośredniej rywalizacji poszczególnych kandydatów między sobą. Nie chodzi o szczegółowe porównanie każdego z każdym, tak żeby ważone były cechy kandydata przedstawionego z każdym z tych, którzy nie przeszli procedury z pozytywnym skutkiem. Ostateczne stanowisko Rady, któremu daje wyraz uchwała, odzwierciedla sumę wielu cech każdego z kandydatów dającą obraz jednego, jako „najlepszego” ze wszystkich (wyroki Sądu Najwyższego: z 5 września 2013 r., III KRS 212/13; z 24 września 2014 r., III KRS 43/14; z 15 maja 2013 r., III KRS 197/13).

Skarżący wywodzi, że jest kandydatem „lepszym” w ramach kryterium delegacji od R. S.. Odbywa on delegacje od 2010 r. (w tym obecnie delegację stałą), podczas gdy wskazany kontrkandydat dopiero od 2013 r. Jak już jednak wskazano powyżej, Rada dokonuje oceny całościowej, opartej na kilku kryteriach. Jeśli nie naruszy ona granic swobodnego uznania, to nie sposób orzec by złamała prawo, jeśli stwierdzi przykładowo, że w danym konkursie należy przyznać priorytet także innym wyznacznikom dorobku zawodowego poszczególnych kandydatów. W tym kontekście stwierdzić należy, że analiza życiorysu i doświadczenia zawodowego R. S. pozwala postawić tezę, że wykazuje on lepsze osiągnięcia w stosunku do Skarżącego w co najmniej kilku innych kryteriach: uzyskał lepsze oceny ze studiów (bardzo dobry) i z egzaminu sędziowskiego (bardzo dobry), podczas gdy Skarżący odpowiednio dobry plus i dobry, posiada dłuższe doświadczenie zawodowe (orzeka on od 1992 r., podczas gdy Skarżący od 2006 r., ma więc o 14 lat dłuższy staż orzeczniczy), przez wiele lat pełnił funkcję Przewodniczącego Wydziału, a obecnie pełni funkcję Prezesa Sądu Rejonowego w B., podczas gdy Skarżący pełni dotychczas funkcję Zastępcy Przewodniczącego Wydziału. Ogół tych okoliczności powoduje, że zdaniem Sądu Najwyższego, w tym konkretnym przypadku Krajowa Rada Sądownictwa mogła przedstawić Prezydentowi RP wniosek o powołanie na stanowisko sędziego sądu okręgowego R. S.. Dokonanie takiego wyboru nie naruszyło granic swobodnego uznania Rady i pozostawało zgodne z prawem oraz regułami procedur konkursowych.

Nie ma przy znaczenia fakt, że Skarżący uzyskał w ostatnim czasie delegację stałą. Kompetencję do delegowania sędziego posiada Minister

Sprawiedliwości (art. 77 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych), podczas gdy sędziów powołuje Prezydent Rzeczypospolitej, na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, na czas nieoznaczony (art. 179 ustawy zasadniczej). Nie sposób utożsamiać – jak zdaje się to czynić Skarżący (s. 8 odwołania) – delegowania sędziego przez Ministra Sprawiedliwości z procedurą konkursową przed Krajową Radą Sądownictwa, której zwieńczeniem jest w istocie samodzielny akt Prezydenta RP o powołaniu konkretnej osoby na dane stanowisko sędziowskie (art. 144 ust. 3 pkt 17 Konstytucji RP).

Podsumowując ten fragment rozważań, stwierdzić należy, że subiektywne przekonanie Skarżącego o pominięciu (pomniejszeniu znaczenia) decydującego, jego zdaniem, kryterium delegowania do sądu wyższej instancji nie może stanowić wystarczającej podstawy odwołania od uchwały KRS o nieprzedstawieniu Prezydentowi RP wniosku o powołanie na wakujące stanowisko sędziowskie, jeżeli Odwołujący się nie sformułował uzasadnionych zarzutów, które potwierdzałyby rzeczywiste stosowanie wobec jego kandydatury nierównych lub dyskryminujących go kryteriów dostępu do wakujących stanowisk sędziowskich w porównaniu do innych kandydatur zgłoszonych w tej samej procedurze konkursowej (por. wyrok Sądu Najwyższego z 21 sierpnia 2012 r., III KRS 21/12). Weryfikacja kwalifikacji poszczególnych kandydatów ubiegających się o stanowiska sędziowskie należy wyłącznie do KRS, a podstaw do twierdzenia, że zostały przekroczone granice swobodnego uznania, nie mogą stanowić odmienne - z natury subiektywne - zapatrywania w odniesieniu do własnych osiągnięć, walorów i przymiotów (w tym wypadku dłuższej służby na jednorazowych delegacjach oraz uzyskania delegacji stałej), które Skarżący niewątpliwie posiada.

Nie zasługuje także na uznanie zarzut poczynienia błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia poprzez uznanie, że R S. uzyskał poparcie Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Apelacji (...). Takie stwierdzenie nie pojawia się w żadnym miejscu zaskarżonej uchwały. Wskazano w niej *expressis verbis*, że „Zgromadzenie Przedstawicieli Sędziów Apelacji (...) na posiedzeniu 2 grudnia 2019 r. podjęło uchwałę w sprawie odroczenia opiniowania kandydatów na wolne stanowiska sędziowskie w Apelacji (...). Stosownie do art. 35 ust. 3 ustawy o KRS, brak oceny kandydatur przez Zgromadzenie nie

wstrzymuje rozstrzygnięcia niniejszej sprawy” (s. 15 uchwały). Wbrew twierdzeniom Odwołującego się, w żadnym miejscu uchwały nie znajduje się stwierdzenie, że R. S. uzyskał poparcie Zgromadzenia, pojawia się natomiast zgodne z prawdą zdanie, że uzyskał on jednogłośnie pozytywną opinię Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...) (s. 3, 15 uchwały). Czyni to przedmiotowy zarzut chybionym.

Przechodząc dalej, R. N. kwestionuje prawidłowość i kompleksowość uzasadnienia zaskarżonej uchwały, wskazując, że uniemożliwia ono poznanie motywów jej podjęcia, co utrudnia odniesienie się do całości przesłanek, na podstawie których Rada uznała, że kandydatura Skarżącego jest gorsza od kandydatury R. S. w obecnej procedurze konkursowej.

Powyższy zarzut jest bardzo ogólnikowy i nie może zostać podzielony przez Sąd Najwyższy. Uzasadnienie zaskarżonej uchwały pozwala na dokonanie jej oceny z punktu widzenia zgodności z prawem, zawiera bowiem omówienie wszystkich istotnych elementów przeprowadzonej procedury konkursowej. W szczególności wskazane zostały osiągnięcia, doświadczenie i walory uczestników postępowania, w tym Skarżącego (s. 7-9 uchwały), uzasadnienie wyboru kandydata, poparcie Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...) oraz wyniki głosowania przeprowadzonego w trakcie posiedzenia Rady w dniu 8 stycznia 2020 r. Jedynie na marginesie zwrócić należy uwagę, że nie ma Skarżący racji, gdy stwierdza, że podczas głosowania wszystkie „odrzucone” kandydatury zostały potraktowane tak samo (jak wskazuje „szablonowo” – s. 12 odwołania), i to niezależnie od opinii wystawionych przez sędziów wizytatorów. Kandydat o najsłabszej opinii wśród uczestników konkursu uzyskał gorszy wynik podczas głosowania (2 głosy „przeciw”, 15 głosów „wstrzymujących się”), od pozostałych kontrkandydatów.

Ostatecznie nie mogą zostać uwzględnione wyrażone w uzasadnieniu odwołania zarzuty, dotyczące nieprawidłowości wyboru R. S. z racji pełnienia przez niego funkcji Prezesa Sądu Rejonowego w B., a w konsekwencji ograniczenie wskaźnika przydzielanych mu spraw w Sądzie Okręgowym w P.. Tego typu okoliczności nie podlegają rozpoznaniu przez Sąd Najwyższy w procedurze odwoławczej od uchwał Krajowej Rady Sądownictwa, albowiem postępowanie

sądowe nie stanowi „kontynuacji” postępowania prowadzonego przed Radą, a jedynie kontrolę zgodności z prawem tego ostatniego.

Z powyższych względów, Sąd Najwyższy działając na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS, orzekł jak w sentencji wyroku.